

Actualitat de Comín

TERESA PÀMIES

Si no hagués mort ara fa deu anys, Alfons Comín en tindria 55 encara jove per un polític en actiu car, el nostre company Alfons, romandria actiu en la defensa d'uns ideals revolucionaris més vidents que mai. Han passat massa coses en la seva absència per a defugir-les, com fan alguns que lluitaren amb ell i avui es declaren aclaparats o "enganyats". En recordar-lo ens preguntem què diria l'Alfons sobre l'esfondrada dels règims que creïem *nostres*; com ho explicaria ell, militant lúcid i honest, o sigui: autocrític. Quina sortida proposaria als nostres partits comunistes fluctuant entre la improvisació i l'autofàgia... Aquestes i altres preguntes ens formulem molts dels qui militarem amb l'Alfons Comín, tan obstinats com ell a trobar les respostes però amb una preparació teòrica precària i els reflexos revolucionaris entumits per una llarga militància acrítica.

Tanmateix, l'obra que Comín va deixar escrita, reunida i editada per la Fundació que duu el seu nom, conté algunes pistes per entendre fenòmens negatius en el món comunista que requerien l'anàlisi de pensadors marxistes de la talla d'un Alfons Comín i altres intel·lectuals compromesos amb la llibertat i la justícia social, homes com Ernst Bloch, que Comín introduí entre nosaltres contribuint a obrir un horitzó que els dogmatismes havien tancat o entenebrit. Alfons Comín denuncià signes de perversió política en països dits socialistes i el seu article publicat a *El Ciervo*, nov. 1979, n'és una prova clarivident. Assumí la defensa inequívoca dels signants de la Carta 77 a Praga pendants d'un judici ignominiós, entre els quals l'actual president de la República txeca i eslovaca, Václav Havel. Va escriure aquell article sabent que podien acusar-lo de *fer el joc a l'enemic de classe*, retret que els *purs* feien als comunistes que no acceptàrem mai la *normalització* imposada pels tancs soviètics a Txecoslovàquia. Comín anava al fons de l'antagonisme quan escrivia: "Perquè la consciència contemporània exigeix, de forma creixent, la llibertat com a necessitat, no accepta la construcció del socialisme si no és en la llibertat". Per això, Comín i el PSUC, del qual fou dirigent i diputat al Parlament de Catalunya, assumí la defensa dels perseguits per desitjar un socialisme en llibertat. No crec especular afirmant que l'Alfons Comín saludaria apassionadament la rebel·lió dels pobles de l'Est contra la perversió del socialisme però també ens alertaria contra una solució capitalista a la commoció política i social que ha generat.

Avui, 23-VII-90